

[Willesen.]

med nogle flotte Bemærkninger, der intet som helst indeholdt af saglige Argumenter, og det turde være et Vidnesbyrd om, hvor svagt den højtærede Forsvarsminister staar netop paa dette Punkt, naar han overhovedet ikke vil gaa alvorligt ind paa Spørgsmaalet; thi som det ærede Medlem Hr. P. Munch allerede har bemærket, er de Eksempler, som den højtærede Minister fremførte fra for 10—12 Aar siden, allerede forældet. Man taler om, at Tiden eller Udviklingen kan løbe fra en, f. Eks. paa Grund af Alder, og jeg vil da paastaa, at de sidste 10 Aars Udvikling er løbet fra den højtærede Forsvarsminister, hvis han ikke har fulgt mere med, end hans Udtalelser her fra Folketingets Talerstol vidner om.

Det er ogsaa ejendommeligt at se, at et konservativt forsvarsvenligt Blad som „Berlingske Tidende“ i sin Morgenudgave i Dag paa ledende Plads har en Artikel af Formanden for Borgerværn mod Giftgas Hans Rørdam, som i Realiteten giver mine Udtalelser forleden Dag Ret. I forbigaaende bemærket er „Berlingske Tidende“s Stilling til Forsvarsspørgsmaalet i det hele taget ejendommeligt. Dette Blad udkommer som bekendt i 3 Udgaver, og det er ejendommeligt at se, hvorledes hver Udgave har sit Standpunkt. I Aftenudgaven for i Gaar var der en ledende Artikel, der sluttede sig til Forsvarsministerens Standpunkt, i Middagsudgaven for i Gaar var der en Artikel, der sluttede sig til Admiral Rechnitzers Plan, og i Morgenudgaven i Dag er der en Artikel, som godkender mine Synspunkter. (*Holger Andersen*: Saa er man jo i Salveten!). Ja, akkurat. Det lader ogsaa til, at det er et almindeligt Forretnings synspunkt, mere end et principielt politisk Synspunkt, der bestemmer en saadan Alsidighed overfor foreliggende alvorlige Problemer.

Naar den højtærede Forsvarsminister prøver paa at skyde vore Argumenter og de faktiske Oplysninger til Side ved at slaa dem hen som agitatoriske Panikforsøg, vil jeg paa det alvorligste gøre Indsigelse mod, at en saa alvorlig Sag skal affærdiges paa en saa letsindig Maade, thi der er aldeles ikke Tale om at vække Panik i Befolkningen; der er Tale om at vække Befolkningens Opmærksomhed overfor det største militærpolitiske Problem, der overhovedet eksisterer, et Problem, der er uendeligt meget større end Spørgsmaalet om Forsvarsordningen af 1922 eller 1929, eller hvad der kan være Tale om, et Problem, der baade i sine politiske og finansielle Konsekvenser og sine Konsekvenser med Hensyn til Landets Eksi-

stens er af en saadan Betydning, at det er det, vi først og fremmest maa have vor Stilling klaret til, saa kan de andre Problemer blive løst derefter. Men saa længe vi ikke er naaet til Bunds i dette Problem, er man paa Overfladen, taler man fra Overfladen og prøver at forlede Folket til at tænke overfladisk over disse Ting. Det var det, jeg mente med mine stærke Udtryk, som det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen benyttede sig af i en anden Sammenhæng, at man forsøgte paa at fortie Sandheden for Befolkningen, føre den bag Lyset og stikke Befolkningen Blaar i Øjnene. Det er fuldkommen berettiget, at man fra den ene eller anden Side faar understreget, at dette er Hovedproblemet. Det er mærkeligt, at under Debatten er dette Problem vel blevet berørt, men ikke fremstillet som det, det bør være, nemlig det Hovedproblem, man først og sidst maa tage Stilling til og undersøge og prøve at klare sig vor Forsvarsmulighed overfor. Saa længe dette Problem ikke faar den fremskudte Stilling, som det bør have, er Diskussionen om andre Enkeltheder aldeles ved Siden af. Derfor er det saa beskæmmende, at den højtærede Forsvarsminister overfor et saa alvorligt Spørgsmaal ikke har andet at komme med end nogle mere eller mindre velturnerede Vittigheder. Det er det afgørende, at Befolkningens Ligegyldighed, som alligevel er temmelig stor paa mange Omraader, paa dette Omraade brydes, og naar man skal bryde Trægheden, den tilvante Ligegyldighed, gør man det ikke ved spagfærdige Udtalelser nu og da, men man maa gaa løs paa den, som den Mur den er. Skal man slaa Hul paa en Mur, maa man benytte alle de dertil egnede Midler, Udtalelser, der kan gaa i Bunden af Sindene og ikke blot vækker en flygtig Erindring eller en flygtig Stemning.

Naar der er peget paa, at Belgien ved sit Forsvar i 1914 sikrede sin Eksistens, vil jeg gøre opmærksom paa, at lige saa vel som alle, synes jeg, maa respektere Belgien for dets Stilling i 1914 — det gør jeg, og det tror jeg, de fleste gør —, maa vi erkende, at de 14 Aar, der er forløbet siden 1914, totalt har ændret Muligheden for en saadan Stilling. Og naar man nu fremhæver den nuværende belgiske Forsvarsordning, vil jeg pege paa, at den er kun den franske Hærs yderste venstre Fløj. Hvis vi vil lade vort Forsvarsberedskab indgaa som et i Virkeligheden temmelig uselvstændigt Led i en Stormagts Krigsberedskab, kan vi begynde at snakke om det, saa kan det maaske faa Betydning, men jeg tror ikke, det er Meningen; jeg tror ikke, der er noget Parti